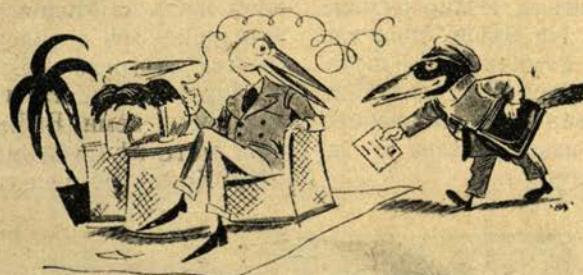

Спуснахъ се въ кухнята, обѣлихъ единъ сплить лукъ, натѣпкахъ шумата въ чайника и запотъквахъ огъня. Чакъ сега ми свѣтна предъ очитѣ...

Като е пекнало на заранъта онова ми сълънчице, като се размиризали цвѣти и овошки, като се разчириликали ония ми

ти врабци, да ти е милъ свѣтъ да стоишъ да и глеждашъ. Но кой, кой това? Азъ ли?.. Като врабче хвръкнахъ къмъ училището. Искахъ пръвъ да дамъ велиденското яйце на учителя си.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ПИСМО ДО ПТИЧКИТЕ

Вий, щъркели и ластовички,
и всички вие малки птички,
които всѣка пролѣтъ тукъ
пристигате далечъ отъ югъ,

съ това писмо ви съобщавамъ,
че нѣщо чудно тука става —
не впушайте се още въ пѣтъ —
очакватъ ви беди и смърть.

Тъй както всѣкоя година,
съсь мартенички отъ коприна,
за пролѣтъ и за топли дни,
срѣщнахме баба Марта ний.

Но тя пристигна цѣла бѣла,
сърдита, лута като хала.
И вмѣсто съ пролѣтни цвѣти —
съ дѣлбокъ ни снѣгъ затрупа тя.

На топло стойте тамъ, додето
преминать тука студоветѣ.
Писмо ще ви изпратя пакъ —
и тръгвайте тогава чакъ.

Е. Багряна